

Поетичний хліб

Богдан Рубчак

Такого хліба треба б замісити,
щоб в нім було і злетів, і покор,
щоб був їдою хворим, їддю ситим, —
та я ні пекар, ані прокурор.

Для мене білий місяць зорі меле.
Я із білків совиних піну б'ю.
Та ще й тополі самогубний лемент
до розчинів щонічних додаю.

Та це не так. Моя пожива — час.
Скавчання чорношкірої коханки.
На вицвілому плющі — отченаш.
Смердючі ночі та нудотні ранки.

Та й це брехня! На свій насущний хліб
я заробляю. Жезлом менажера
корю ледачий чорношкірий хлів,
бо ж так велить система-ненажера.

А волю світу — бидлову, обидну —
по віядуках мрії обійду
та й тополину виявлю біду
в неділю, після доброго обіду.